

تغییر ذائقه مردم با فیلم‌های سطح پایین؛

خندیدن به چه قیمت

فیلمنامه‌های طنز بی توجهی شده است. اکنون فیلم‌های طنزی در کشور است در حال اکران است که با فروش میلیاردی خود به فیلم‌های دیگر طعنه می‌زند.

طنز در سینما، فیلمنامه ندارد

شاید برخی از منتقدان اعتقاد داشته باشند که جامعه نیاز به چنین فیلم‌هایی دارد تا مردم در شرایطی که به دلیل مسائل اقتصادی و اتفاقاتی که بر سر کشور آوردند، کمی بخندند و شاد شوند اما خندانند مردم به هر قیمت؟!

البته سینمای ایران در همه زمینه‌های صنعت سینما ضعف‌های زیادی دارد اما حرف برای گفتن هم بسیار دارد.

مهمترین ضعف سینمای ایران ضعف در فیلمنامه است. این مسئله در بخش سینمای طنز نیز وجود دارد که همین باعث شده تا نویسنده فیلمنامه طنز و کمدی، به سوی لودگی و سخیف بودن برود تا این که یک طنز فاخر بنویسد. قدر مسلم برای پایان دادن به این بکه تازی بی منطق فیلم‌های طنز ضعیف و سخیف، مسئولان فرهنگی کشور، فرهیختگان و دلسوزان فرهنگ و هنر ایران باید پای کار بیایند و اصلاحات و تغییرات اساسی در این زمینه به وجود بیاورند تا فضای سینمای طنز کشور از وضعیت موجود نجات یابد.

تبدیل ذائقه مردم از فضای فاخر به طنز هجو، مسئله‌ای است که تاکنون به آن اهمیت داده نشده و در این زمینه تنها به نگاه سرگرم کننده و خنده دار بودن فیلم‌ها اهمیت داده شده و به محتوای فیلمنامه‌های طنز بی توجهی شده است

اما طنزی که اکنون در پرده سینماها است، آن طنز فاخر و تأثیر گذار نیست. شاید نتوان نام چنین فیلم‌هایی را در قالب فیلم طنز گنجانند چرا که از استانداردهای لازم یک طنز برخوردار نیست. تأثیر بسیار زیاد آثار هنری بر ناخودآگاه انسان باعث می‌شود تا محتوای این آثار از اهمیت بالایی برخوردار باشد.

نظریه پردازان بسیاری درباره این تأثیر صحبت کرده‌اند، اما شاید مهم‌ترین آنها واقع‌گرایان باشند که درباره آموزش صحبت کرده و هنر را از عناصر مهم آن دانسته‌اند.

فردریک شویمان یکی نظریه‌پردازان مهم واقع‌گرا که تأثیر مفاهیم مختلف بر سیاست و جامعه را تفسیر می‌کند، سینما و نمایش را سبب آموختن عمقی بسیاری از مسائل حتی امور پیچیده در انسان‌ها بیان می‌کند، این دانشمندان اساس هنر را راهی برای تعلیم مفاهیمی می‌داند که باید در ناخودآگاه انسان مؤثر باشد. در این میان متولیان فرهنگی کشور، سهم زیادی در زمینه ساخت فیلم‌های سینمایی در هر زمینه‌ای به ویژه طنز سهم دارند و آنها هستند که خط و ربط ساخت فیلم‌ها را مشخص می‌کنند. تبدیل ذائقه مردم از فضای فاخر به طنز هجو، مسئله‌ای است که تاکنون به آن اهمیت داده نشده و در این زمینه تنها به نگاه سرگرم کننده و خنده دار بودن فیلم‌ها اهمیت داده شده و به محتوای

جامعه بدون طنز قطعاً فرسوده و غمگین خواهد بود و سینما برای پر کردن این بخش از زندگی مردم وظیفه سنگینی دارد. اما آیا طنز به هر شکل و فرمی می‌تواند در جامعه ساخته و پخش شود؟ آیا می‌توان طنز را با هجو، لودگی، بی ادبی، استفاده از کلمات سخیف و زشت، نشان دادن برخی رفتارهایی که ناهنجار است و باعث بدآموزی می‌شود و ده‌ها رفتار و کردار اشتباه دیگر در کنار هم گذاشت؟ قطعاً میان این دو مقوله فاصله زیادی وجود دارد اما هم اکنون در کشور مان فیلم‌هایی به نام طنز ساخته می‌شود که هیچ بویی از این بخش مهم سینمای جهان نبرده است.

این روزها بیشتر فیلم‌های سینمایی به نام طنز که در ایران ساخته می‌شود سعی دارد به هر وسیله‌ای بیننده را بخنداند حتی با الفاظ رکیک، رفتارهای ناهنجار، لودگی و بازی‌هایی که رفتار بازیگران سعی دارد حتی باشوخی جنسی مخاطب را به سینما بکشد و سطح فرهنگی جامعه را تنزل دهد.

نمونه‌های چنین فیلم‌هایی که به نام طنز در سینمای کشور ساخته و پخش می‌شود زیاد است. ایران طنز پرداز کم ندارد و این نویسندگان در آثار نوشتاری خود به خوبی توانسته‌اند حرف و سخن خود را در قالب طنز بیان کنند و طعنه و کنایه‌ای هم که می‌خواستند، بزنند.